

Komédia

PALÁSTHY IRÉN és HALMAY TIBOR

Papp R. felv.

Városi színház — Szákszorszép

**Színházi zenei-művészeti
hetilap ~ Szerkeszti
Kardos István.**

Ára 3 korona.

BANHIDY ANNA
a Dunaparti Színház tagja

Komédia

Megjelenik minden csütörtökön. Egyes szám ára 3 korona.	Színházi, zenei és művészeti hetilap. Szerkeszti: KARDOS ISTVÁN.	Szerkesztőség és kiadó- hivatal: VI., TERÉZ-KÖRUT 24/a.
---	--	---

A Százsorszép útja a próbától a bemutatóig

Utolsó sminkelések a Százsor- szépen

Délelőtt van és a bemutató előtt négy nappal a Városi Színház színpadán próbálják a Százsorszépet, a homályos nézőtéren elől jobboldalt pedig színésznövendékek és a színház tagjai figyelik a próbát. A színpadon Vigh Mancsi, Kerényi Gabi és Sziklay Jenő utcai ruhában játszanak. Diszletezésről nem igen lehet beszélni, a színpad hátterében például a lépcső el se készült, csak a csupasz deszka látszik, ahogy összeszegelték lépcsőnek. Most éppen az operett prózai részét adják elő a színpadon, ahol az alacsony termetű Ferenczy rendező mellett Csillag ügyelő, színővendékek, színészek és kóristák álmos alakjai bukkannak fel a diszletek között. Sziklay roppant mulatságosan játszik, kollégáinak a nézőtéren is nagyon tetszik, sokat nevetnek rajta és dicsérik őt:

— Milyen jó pofa ez a Sziklay — mondja egy kedves színésznő nagy nevetésben fuldokolva.

Vigh Mancsi egyszerű házias ruhában ugrál a színpadon keztyüs

kézzel. Jól játszik, kellemes hangja van és kitűnően táncol.

Marthon karmester pálcájával néhányat kopog jelzésül, mire a zenekar készenlétbe helyezkedik és a dirigensi pálca intésére már játszani is kezd. A színpadon énekelnek, Kerényi Gabi hangja kellemesen csendül ki, aztán táncolnak nagyszerűen, akár a közönség előtt az előadáson, csak a számok végén hallani a rendezőnek egy-két utasító szavát, vagy Marthonét, ahogy németül beszél és végül maguknak a színészeknek a megjegyzéseit. Amint Zerkovitz hangját meghalljuk a nézőtér sötétjében, rögtön hozzámegyünk és felkérjük, mondjon valamit a Százsorszépéről.

— Hallatlan sok veszekedés és baj előzte meg az operettet, ami a legjobb kabala — mondotta jókedvűen Zerkovitz. — A premier előtt négy nappal vagyunk és a darab teljesen kész már előadásra. A főszereplők a némiképp mesejátékhoz illően mesésen jók, Kerényi elragadó, Vigh Mancsi nagyszerű és a két Sziklay egymással versengve elsőrangú alakítást nyújtanak, Palásthy Irén pedig kitűnő tán-

Szerzők a főszereplőkkel
Kerényi, Zerkovitz, Vig, Faragó

Papp R. felv.

caival egyenesen csodálatba fog ejteni mindenkit. Partnere hozzáillő, ez elég dicséret, Halmaynak hívják. Pálmay Ilka is fellép, még pedig ez az első eset, hogy anyaszerepben. Férjét Pázmán Ferenc játsza. Marthon karmester különösen a két fináléval remekel. — Még próbálnak, a bemutató előtt vagyunk s máris tippelik a színházban, melyik lesz a sláger. Eddig már tizenkettőt soroltak fel. Szeretnék már egy héttel idősebb lenni, hogy a premiéren túl legyenek és megtudjam, mi igaz a kabalából és a tizenkét slágerből, amit eddig összeszámoltak a színházban.

Közben a második felvonást kezdték a színpadon próbálni. A segédszereplők és statisztáló színésznővendékek ellepték a színpadot és ünnepelték Pálmayt és Pázmánt, akik öreg főúri párt játszanak. Az ünnepi szónok a polgármester, akinek öreg felesége és két szép fiatal leánya van, Palásthy Irén és Fejes Teri. A beszéd után a gróf odamegy a polgármesterhez és kérdezi tőle:

— Önök ugyebár adófizetők?

— Igenis kérem — feleli alázatosan a polgármester.

— Csak folytassák kérem, folytassák — mondja a gróf ur hanyagul és tovább kérdezősködik.

Az ünneplő tömeg eloszlik. Sziklay Jenőnek és Vigh Mancinak következik egy szerelmes ének és tánckettőse, ami igen bájosan muettt szerint fejeződik be. Ezt még egyszer kellett próbálni, mert a tempó nem volt helyes. Ezután a két Sziklay és Kerényi Gabi nagyszerű jelenete következett. A két Sziklay összevesz egymással darab szerint, a Jenőt a Jóska a padhoz leszorítja, amely egy hirtelen nyekkenéssel az X alakú láb aljában kettétörlik. Sziklay majdnem a földre esett, a padot az odasiető díszletmunkások cserélték ki.

Ezalatt Faragó Jenő lejön a nézőterre és Palásthy Irén, aki panaszkodik, hogy rettenetesen fáradt. Este játszik, délelőttönként próbál a Százszorszépből s vége nincs ennek a próbának, már megkezdte a Kukkantsherceg próbáit, aminek a főszerepét ő játsza. S mindehhez járul, hogy nem képes Pesten szerezni magának egy megfelelő lakást. Fent a színpadon pedig a sugólyuk előtt Sziklay Jenő és Kerényi Gabi játszanak, a hát-

térben pedig a diszletek közt a másik Sziklay Vigh Mancival próbálja előbbeni táncszámát. Majd Palásthy Irén Halmay Tibor főhadnagyi ruhában lévő fiatal színésszel „Drága fruskám, kis babuskám” kezdetű énekszámot ad elő nagy sikerrel a szakértő nézők előtt, a táncuk olyan gyönyörű, hogy a színészek szerint ez lesz a sláger. Palásthy remek táncától mindenki el van ragadtatva. Most már mindenki csak úgy becézi, hogy „drága fruskám.”

Főpróbán a kulisszák mögött

Az előadás már javában folyik, a színpalak mögött néznek és pihennek és várnak a diszletmunkások, a szimpatikus Csillag ügyelő ügyel, Vigh Mancsi pedig szőke parókája alatt jelenése után drukkolva sétál fel és alá, mereven maga elé néz és aztán tovább siet. Néhány növendék jön jókedvűen, nekik nincs okuk drukkolni. A kis Fejes Teri, aki pedig nagyobb szerepet játszik, olyan nyugodt és vigkedélyű, mint egy öreg színész, egy cseppet sem drukkol és lámpaláza sincsen, pedig ez az első jelentős szerepe a közönség előtt. Növendéktársai: Lovászy Teri, Horváth Böske, Gárdonyi Vili, Mende Klári és a kis szőke Maca pedig uzsonnázni kezdenek, amiben a kedves Szabó Sári is részt vesz.

Kerényi Gabi jelenik meg a színpalak első nyílásánál. Kosztümje általános feltűnést kelt a színésznők között, akik szintén csak most látják először a pompás kosztümöt. Az egyik színésznő nem győzte eléggé dicsérni a szép Kerényi gyönyörű kosztümjében, amit maga Kerényi tervezett. Nem is hallgathatja tovább a dicséreteket, mert máris a színpadra kell szaladnia.

A színpalak mögött igazán nagy láz van, csodálatos, hogy nem halani le a nézőtér első soraiba és a színészeket sem zavarja a színpadon. Nagyon sokan vannak a kulisszák mögött, szereplők, akik várnak a sorukra, növendékek, világosítók, diszletmesterek, ujságírók, szerkesztők, fotografusok, maguk a szerzők, Zerkovitz és Faragó Jenő, Tapolcai, meg Faludi direktorok és még nagyon sokan.

— Hol vagy Ferenci? — hallatszik hangosan a kérdezősködés — amire egyszerre ketten is jelentkezik. A bájos Ferenczy Frigyes rendező, aki hihetetlen ügyességgel rendezte az operettet és Ferenczy Sándor iparművész, aki a Százszorszép három gyönyörű diszletét tervezte. A kedves Lukács szerkesztő a Figarótól viccesen meg is jegyzi, hogy az

Pázmán—Pálmay Ilka

Szabó felv.

Sziklay József

Labori felv.

egyik a nagyatádi, a másik pedig sokorópátkai.

A nézőtérről felhallatszik a nevetés, mintha messziről jönne, aztán Zerkovitz Béla lesz látható, amint izgatottan kérdi a nézőtérről jövőket, hogy „na mi van lent?” A választ meg se várja és szalad tovább Faragóhoz, hogy együtt drukkoljanak, úgy kevesebb jut egy személyre a drukkból.

Palásthy Irén fiatal, üde alakja tűnik fel, ahogy a kulisszák közé jön. Megnézi, hol tartanak a színpadon, aztán kedvesen és kecsesen visszamegy. Közben Sziklay József katonatiszti uniformisban a színpad-

ról hátrajön, megpillantja a Komédia szerkesztőjét, aki jelenleg karhatalmi szolgálatot teljesít és kedvesen szalutál neki és jelenti, hogy a színpadon minden rendben van. Ezen mindenki jóízűt nevet.

Az első felvonás végén, ahogy a függöny legördül, a színpad tele lesz munkásokkal, akik roppant gyorsasággal szétszedik a régi diszleteket és ujakkal cserélik fel. Ezeket a pazar diszleteket most állítják fel először, egy kissé nehezen is megy az összeállítás. A nagy munka alatt feltűnik az egyik ajtónál Huszár Pufi alakja, amint birkózik a nyilással, hogy beljebb férjen. Sziklayt keresi, hogy gratuláljon neki. Sik Rezső is eljött.

A felvonás megkezdődik, a nyitány egy kicsit hasonlít a Marseillese elejére, egy szocialista diszletmunkás fel is áll erre, aztán egykedvűen visszaül helyére. A játék is megkezdődött a színpadon, aztán nemsokára visszajön a sok segédszereplő a színpad mögé. Kerényi Gabi egy másik kosztümben jön most elő, amit a színésznők újra megcsodálnak. Vigh Mancsi a kulisszák között öltözködik, Stollné öltözteti. Majd Palásthy Irén és Halmay Tibor tánca következik, lent a nézőtéren nagyon tetszik, a fejek érdeklődve mozognak, minden szem a színpad felé néz, a tánc még be sem végződik, máris tapsorkán zúg fel. A kulisszák között is mindenki el van ragadtatva. Inke Rezső azt mondja elbűvölten a táncról, hogy Palásthy úgy táncol, mintha az égből pottyant volna ide a Városiba. Alig végzi be szavait, hatalmas tapsvihar hangzik fel és Palásthy meg Halmay böldogan és kipirultan beszaladnak a színpad mögé. Mindketten fáradtak, de a taps még zúg és fokozódik, aztán kiküldik őket újra a színpadra. Még egyszer táncolnak, újra óriási taps, hátul

pedig később a gratulációk. Pálmay megszólítja meghatottan Palásthyt, a szereplő színészek mind gratulálnak őszintén. Ferenczy boldogan és büszkén azt mondja a „bájos kis fruskának”, hogy „ugy-e, megjósoltam, de a premierre meglátja, legalább hatszor kell kimennie, mert a közönség nem fogja hamarabb elengedni.” És mikor Palásthy szerényen visszautasítja a bókot, már rögtön fogadni is akar a kedves Ferenczy. Aztán Tapolczai gratulál, meg Faludi direktor, az aranyos Palásthy boldogan mosolyog. A legtöbben azt mondják, hogy Palásthy meg Halmay száma a szenzáció. A nőzőtérrel jövők is a legteljesebben el vannak ragadtatva, mondják, hogy a közönség „főzve van a számtól.” Felvonásközben beszélünk Halmayval, aki elmondja, hogy aktív főhadnagy, most adta be nyugdíjaztatása iránti kérvényét. A kommün óta színészkedik, a budai színházban kezdte.

A harmadik felvonás két óra után kezdődött. Szünet alatt Sziklay Jenő még egy legeslegutolsó próbát tartott a bájos boyokkal, akiknek kedves tánca gyönyörű boy ruhájukban nagyszerű. Tapolcainak annyira tetszett a boytánc, hogy a szám után viccesen azt mondta, hogy mindegyikkel ezer koronát küld Sziklaynak, mert a táncot betanította. De ez csak vicc, aminek poenja elmaradt.

Százsorszép a tükör előtt

A Százsorszép az igaz tükör előtt bizony nem is olyan gyönyörű és igézetes, mint a sok smink alatt messziről a színpad káprázatos világításában és raffinált effektusaiban a gondatlan néző előtt. A Százsorszépet mintha már ismertük

volna, valahol régen találkoztunk vele, ez biztos.

A Százsorszép meséje, amit Faragó Jenő rutinizott színpadi ismeretével és tudásával a közönség előtt hatásosan szöveget egymásután, a Hamupipőke mesének mintegy modern feldolgozása nagy gyerekek számára, érdekesen szervirozva hanglejtő, vig és szeriöz ének és táncszámokkal a színpadon. A zene pedig teljesen simul a gördülékeny szöveghez, abban meg egészen megegyezik vele, hogy szintén régebbi fundamentumokból sarjadjik ismerősen, könnyen fülbemászó, cigány

Sziklay Jenő

Papp R. felv.

Fejes Tercsi és Tarnay Géza

Papp R. felv.

vonójára a kávéházban, verklire a külvárosban és füttyre az utcán termett ez a zene, ami ilyen módon mindenütt elterjed majd, népszerű lesz s ezáltal meghozza a biztos sikert Zerkovitznak, Faragónak, a szereplőknek, a színháznak, szóval mindenkinek, akit illet és nem is illet.

Az operett a Hófehérke mese története szerint játszódik le az operettekben elmaradhatatlan második és harmadik szerelmes pár bonyo-

dalmas egybekelésének a hozzáfűzésével. A főszereplő első pár a meséből szállt a színpadra. A másik kettőt Faragó faragta Hófehérke mostohatestvéreiből, akik a fináléban szintén ráborulhatnak boldogan partnereik keblére.

A címszerepet Vigh Mancsi játssza, a Városi primadonna-váltása folytán Péchy Erzsike helyét sok igyekezettel. Partnerre Sziklay József, elsőrendű táncos, fejlődő hangjával őszinte dicséretet érdemel. Kerényi Gabi egy színésznő szerepében nagyszerű alakítást nyújt, amiért a közönség zajosan ünnepelte partnerével, Sziklay Jenővel, aki ügyes táncával, jóízű humorával és énekével érdemelte ki a tapsokat. Pálásthy Irénről és Halmay Tiborról a legnagyobb elismerés hangján kell megemlékeznünk. Ahogy Pa-

lásthy a második felvonásban gyújtó hatással táncol és a közönség osztatlan zajos elismerését provokálja kivételes tehetségével, számát az ügyes táncos Halmayval az operett fénypontjává emeli. Pálmay Ilka egy kisebb szerepben excellál Pázmán Ferenccel. Meg kell még említenünk Fejes Terit kedves szerepében, ahogy ügyesen debütált a színpadon szép reményekre jogosítván.

Turchányi Gyula

Bánhidó Ilona és Lóth Ilona
Dunaparti Színház

Papp R. felv.

Megnyilt a Dunaparti Színház

Az első bemutató

Több hónapos hosszú hallgatás után újra megnyilt az Eskü-uti kedves és izléses kis színház, amely Medgyaszay Vilma nevével oly számtalan sikerekben gazdag estét mondhatott eddig magának. A színház, amely most gazdát cserélt, Dunaparti Színház néven folytatja előző diadalainak sorozatát és első bemutató előadásával egy csapásra bebizonyította, hogy akar és tud is méltót produkálni. A színház programja nem más, mint apró egyfelvonásosok előadása, ötletes vigjátékok, grand guignol-szerű drámák, izgalmas és ujszerű jelenetek színpadrahozatala, szóval mindazon raffinált színházi szórakozá-

soknak egy estére való egybegyűjtése, amelyet eddig legfeljebb — Párisban kultiváltak.

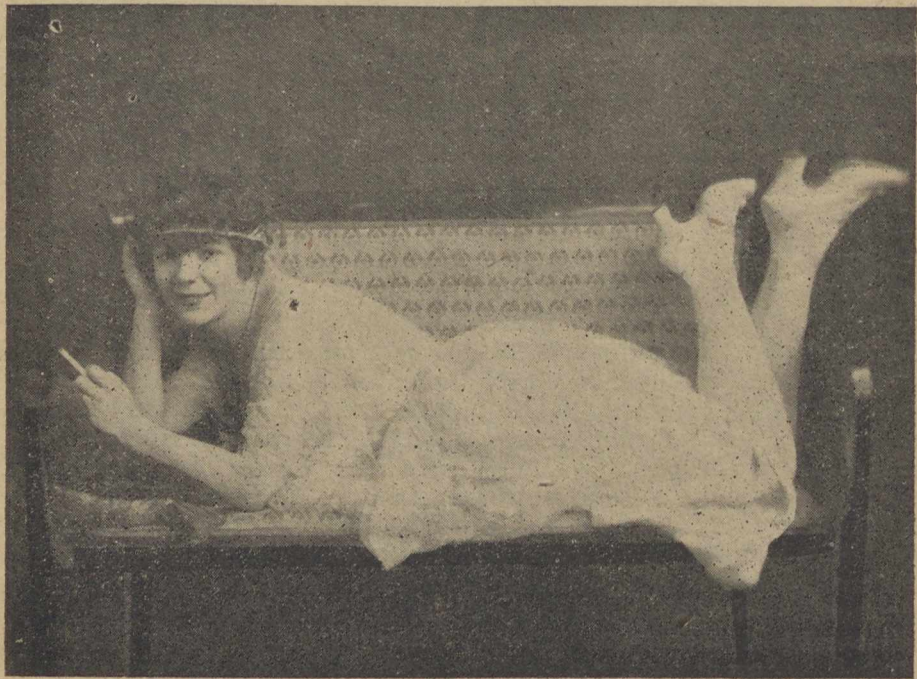
A megnyitó előadás műsorán három kis szindarab szerepel, ezeket megelőzően, az estét Balassa Emil ötletes prológusa vezette be, amelyet Kabos Gyula és Mezey Teri adtak elő ügyesen. Amikor a prológ után szétnyílt a függöny, a Komédia című drámai rajz következett Beda osztrák neves színpadi író munkája. Ez a grand guignol-szerű dráma frappáns és meglepő fordulatosságával elsőrendű bevezetése a kitűnő műsornak. A férjről szól, aki egy improvizált jelenet alakjában tudtul adja feleségének, hogy megtudta a

csalást, amelyet a nő a jelenlevő színésszel elkövetett. Az alakoskodás komoly formát ölt úgy, hogy a férj a „képzelt” jelenet után főbe lövi magát. A kis dráma főszerepeit B. Kovács Andor, a színésznő szerepét az igen tehetséges Gróf Eszti játszotta hatásosan és kifejező erővel. A csábító színészt Mihályfy Béla adta elsőrendűen, Betegh Böske Hirth bárónő szerepében keltett nagy feltűnést. A fiatal művésznő előtt nagy jövő áll. Kisebbszerepekben bár, de mégis hatásosan egészítették ki az együttest Slavy Dea, Szarvasy Sándor és Dózsa István.

A Komédia után Balassa Jenő egyfelvonásos játéka, az Utolsó éjszaka következett. A szerző e darabját „romantika egy felvonásban” névvel szignálja és a legtisztább romanticizmus is a darab.

Tuniszban játszódik le a cselekmény és a lány meg az asszony küzdelmét ábrázolja egy férfiért. A darab fénypontja Lóth Ila, a bájos filmprimadonna szinpadidebutja volt. A filmekről közismert és népszerű kis Ila a szinpadon is nagyszerűen megállotta a helyét és egyszeribe elsőrendű szinpadiszínésznő lett belőle. Rajta kívül a színház másik starja a szép Bánhidya Ilona játszott elsőrangban, továbbá Gróf Eszti, Mihályfy Béla és Mezey Teri arattak zúgó tapsokat.

Befejezésül azután Alphons Valier Aláthatatlan asszony című pompás vigjátéka került sorra. Több ismert novella alapeszméjéből van alkotva ez a kis vigjáték, de az alatt a pár perc alatt még a legszomorubb és legelkeseredettebb embert is valósággal nevetőgörcsre kény-

BETEGH BÖSKE
Dunaparti Színház

Papp R. felv.

Hegedüs, Mihályfi, László Böske, Kabos, B. Kovács
Dunaparti Színház

Papp R. felv.

szeriti. Elsőrendű komikus együttes játsza végig a rövid kis jelenetet, élükön Hegedüs Ferencsel, aki egy parvenü bankárt ad utánozhatatlanul eredetien és Kabos Gyula egy főpincér alakjában kitűnő humoros alakítást produkált. Bánhidylona nagyszerű játékán kívül még pazar tolettjeivel is hódította a közönséget, míg B. Kovács Andor

szintén pompásan illeszkedett be a többiek játékába.

A három kis egyfelvonásos darabot Rónaszéky Béla rendezte stílusosan és ügyesen. Azzal az érzéssel hagytuk el az előadás után a színházat, hogy az új gazdálkodás alatt is époly kitűnő és válogatott izlésű műsort nyújtott a közönségnek, mint annakelőtte, Medgyaszay alatt.

»Rózsa« a Belvárosiban

Az előcsarnokban ősszakálu, komoly akadémikusok sétálnak fel és alá lassu, nehézkes léptekkel, a büfében a Kisfaludy- és Petőfi-társaság levelezőtagjai csoportosulnak egy kis komoly eszmecsérére, a premierre várakozó türelmetlen nézőtérben irodalmi problémákról csevegnek az emberek, akik mindnyájan ritka ünnepi este gyűltek össze, meghallgatni a nagy magyar klasszikus író reneszánszát: Szigligeti Ede Rózsájának előadását.

A hatvanas évek nagy magyar írójának alkotásai, amelyek az elfinomult és dekadens külföldi férce-

vek diadalrajutása óta a színházak lomtárában heverték, mégis csak megérték felujhdásukat. Az a nagy szellemi megtisztulás, amely a nemzetet felébresztette és öntudathoz juttatta, méltó helyet biztosít ezután az izig-vérig magyaros népszínmű megteremtője, Szigligeti munkái számára. A Liliomfi szerzőjének, az akadémiai pályadíjat nyert nagyszerű Rózsának előadását a magyar közönség úgy fogadja, mint a magyar nemzeti érzés és nemzeti nyelv megujhdásának ünnepét.

A nézőtérben hirtelen elalszik a vilány, kigyullad a rivalda fénye és a

Bánhidny Ilona—Mihályfi Papp R. felv.
Dunaparti Színház

függöny előtt megjelenik a legnagyobb magyar író, Herczeg Ferenc. Egyszerű, őszinte és szívéhez szóló, keresetlen szavakkal méltatja Szigligeti kedves és finom vigjátékát, nem konferanszié, aki bejelenteni jött a szindarabot, hanem finom érzésű és ítéletű esztéta, aki a vigjáték kedvességére, ötletességére és magyaros

erejére hívja fel a közönség figyelmét. — Amint az utolsó szavak is elcsendülnek a nagy író ajkán, a függöny felgördül és kezdődik az előadás. A régi jó időkben játszódik le a végtelenül finom és könnyed humoru vigjáték, Rózsa, vidéki bájos kis özvegy kacérkodásai és csinytevései a férfiakkal. A régi jó magyar élel levendulaszagu levegője lengi körül a darabot, amelyben az annyira szívünkhöz nőtt drága magyar alakok, kedves figurák mozognak. Negyvenegy éve, hogy Szigligeti poszthumusz darabja nem került színpadra, de ennyi idő óta egy cseppet sem veszített üdeségéből és frissességéből.

Rózsa özvegiet, Lendvainé híres szerepét K. Simonyi Mária játszotta nagyon, de nagyon bájosan, Bébelt, kóbor lovagot, a magyar Falstaffot, a hazudozó, kalandor, csirkefogó pompás figuráját a kedves Harsányi Rezső adta pompásan, Wirth Sári fiatalaságtól sugárzó alakja kedves derűt vitt a színpadra. Remélhetőleg nemsokára nagyobb szerepben láthatjuk viszont, míg kisebb szerepekben Pethő Attila, Torday Ottó, Bánóciné Ilona és Zilahy Gyula játszottak nagyon szépen. Bárdos direktor hangulatosan és nívósan rendezte a vigjátékot, amely az új magyar irodalom mértföldkövéként aratott kivételes sikert a Belvárosi Színházban.

Magyar író külföldön

Bécs egyik legnagyobb színháza — mint értesülünk — előadásra elfogadta Magyar Elemér kollégánk „Schicksalswege” és „Prometheus” című darabjait, amelyek bemutatója még ebben a szezonban lesz.

A cár és a zene. Liszt Ferenc, a magyar származású világhírű zeneszerző egyszer a cári palotában játszott. Játéka közben a cár oly hangosan társalgott, hogy a művész sértődötten abbahagyta a játékot. Mikor a cár ezt észrevette, nyájas leereszkedéssel szólott hozzá:

— Ó, csak játszson tovább kérem, engem cseppet sem zavar!

Szűfák a kettől

Nem félek attól,
hogy fejbe vágnak,
ha az Apollót tartom
a legarisztokratábnak.
Azért becsülöm
én e kabarét úgy meg,
mert oda minden este egy
»kegyelmes ur« megy.

A telefont elvitték
a lakásomból,
hirmondó sem maradt
a telefonomból,
azaz pardon tévedtem
kérem,
a »telefonhirmondó«
megmaradt épen.

A Madáchban eddig
számtalan darab,
megérdemelten
nagy sikert arat
s most, hogy »1794«
játsszik,
kijelentem, hogy számtalan
darabbal szemben
e »számos« darab
nagy sikerre számít.

Könnyen támad e kérdés
az emberben,
mért virul a Muskátlí
decemberben?
Rém egyszerű
a felelet rája:
»gőzondús« a temperaturája.

—hérosz—

Lóth Ila—Mihályfi

Papp R. felv.

Dunaparti Színház

A Madách Színház bemutatója

Picard: Állomásfőnök

Villányi: Az öngyilkosok — Tar: 1794.

A Madách Színház legújabb műsorán három kis egyfelvonásos szerepel, kettő közülük vigjáték, a harmadik pedig dráma. A három kis egyfelvonásos, amelyek mindegyike inkább kabarészerű jelenet, mint szindarab, egy csokorba fűzve tölti be az estét és a három darab különbözőségénél és változatosságánál fogva érdekes szórakozást nyújt a közönségnek.

Villányi Andor Öngyilkosok című tragikomédiája roppant ötletes és szellemes egyfelvonásos. Az érettségien megbukott fiu és a színinövendék leányról szól, akik egy dunapentelei kis hotelszobába jönnek meghalni. Itt azután nagy önlelep-

lezések következnek, amelyek során összevesznek, utána pedig kibékülnek egymással úgy, hogy félretolva minden meghalási szándékot — megszöknek a kifizetetlen cech elől. Nagyszerű dialogusok, pompás megfigyelések jellemzik a kis vigjátékot, van benne valami Molnár Ferenc fölényes hangjából és Heltai Jenő franciás humorából összeelegyítve, amely ellenállhatatlan hatásossá teszi. A kis színövendék leányt Kálmán Erzsí játszottá briliánsan, az öngyilkos ifjút Baló Elemér nagyon ügyesen ábrázolta. A fő humort a kitűnő Szentiványi vitte a darabba, aki egy vidéki pincér pompás szerepében neveltette meg a közönséget.

Tar Lajos „1794” című drámája a nagy francia forradalomból vette témáját, André Chenierről, a szerencsétlen francia költőről szól, akit a vörös forradalom két nappal Robespierre bukása előtt kivégeztetett. A kis dráma úgy látszik aktualitásnak készült, de sem ennek, sem pedig komoly értékű alkotásnak nem tekinthető. Közepes kísérléteztetés, romantikus szóáradatok leplébe burkolva, amely minden komoly hatást nélkülöz. Darvas Ernő kimagasló alakítása vitte a darabot előre, mellette a kitűnő Kabók, Magas és a kedves Benedek Margit játszottak nagyon szépen.

A harmadik kis egyfelvonásos pompás francia vigjáték, Állomásfőnök a címe, szerzője André Picard, fordította Hajó Sándor. A fordulatos és szellemes kis vigjáték két főszerepét Péchy Blanka és a nagyszerű Várkonyi Mihály vendégfellépte avatta rendkívüli érdekességüvé. Péchy és Várkonyi kitűnően játszották végig a rövid kis vigjátékot, amelyet a közönség fel-feltörő tapsvihara szakított meg minduntalan. Rajtuk kívül még Szentiványi Kálmán egy pompás humoros szerepben aratott sikert.

Mind a három kis egyfelvonásost a színház kitűnő művészi vezetője, Vitéz Miklós rendezte stílusosan és szépen. Különösen tetszett az Állomásfőnök nagyszerű diszlete, amely egy francia énekesnő szalonját ábrázolta.

Szlatinay Sándor

Papp R. felv.

Uj név, uj arc és uj melódiák. De megjegyezzük ezt az uj nevet, ismerni fogjuk ezt az uj arcot, mert szívünket ostromolják ezek az uj melódiák. Szlatinay Sándor tüzérhadnagy, aki ugynevezett »kétgombos« ludovikás volt, tavaly ősszel, mikor a forradalom szétrugta, semmivé tette a hadsereget, elment medikusnak, de közben komponálta tovább kis dalait. Mert ez a medikussá lett ifju tüzértiszt tele van dallal, ritmussal, az érzéseknek melegségével és gazdagságával. Finom, előkelő szeriódalait és kedvesen ötletes humoros kompozícióit ma már örömmel fogadják a kabarék és mi tudjuk, hogy Szlatinay Sándor előtt megnyílnak nemsokára a zenés színházak kapui is.

Művészek gyermekora

Gál Gyula nagyon szelid, kedves, sőt kissé naiv fiucska volt gyermekkorában. Aradon tanult elemi és utána ott járt a gimnáziumba is, ahol mindig a

legszelidebb és legcsendesebb tanuló volt. Soha nem verekedett pajtásai-val. Nagyon szorgalmas tanulónak ismerték, rajongott a földrajzért, történelemért, csak egyetlen tantárgyat nem szeretett: a számtant. Ezt a rettenetes tudományt most se állhatja ki és saját bevallása alapján mostanáig sem barátkozott meg vele. Mindenki példás magaviseletű fiúnak emlegette Gyuluskát. Annál nagyobb lőn a megrökönyödés, amikor a tizennégyéves rajongó gimnazista, aki akkor az V. osztályba járt, egy szép napon hirtelen eltűnt Aradról. Sokáig keresték, amíg kiderült, hogy a dunántúli Siklóra szökött egy szintársulat után. Siklóson felcsapott színésznek és mindjárt kapott is szerepet dr. Molnár Gyula Baboskendő című népszínművében — egy borbélylegény szerepét. Az igaz, hogy a várva várt szerep kissé kurta volt, de ezt a művészi ambíció pótolta, ami jócskán volt a színpadért lelkesülő Gyuluskában.

A szülők nem vették amugykönynyedén a dolgot. Akkoriban — vagy negyven évvel ezelőtt — még nem volt olyan biztos és köztisztelőben

álló reális pálya a színészet, mint manapság. Visszahozták hát a kitűnő borbély-alakítót a gimnáziumba tanulni. De akkor Gyuluskával már nem lehetett birni, a színpad felé való rajongás menthetetlenül beléje vésődött. Még kétszer szökött meg hazulról a színészek után. Amikor azután már Bécsből kellett visszahozni, a családi tanács belátta, hogy itt nem marad más hátra, minthogy felhozzák Pestre színészetet tanulni. És így is lett. A kis Gyulát beadták a szigorú „Pesti Színitanodá”-ba, amelynek elvégzése után futotta be ezt a szép karriert, amelynek tetőpontjára már rég megérkezett a kiváló Gál Gyula.

Rónaszéky, a Dunaparti Színház főrendezője
Papp R. felv.

A jövő nagyjai

László Andor

Papp R. felv.

A Rákosi-iskola végzett növendéke

A Rákosi-iskola törekvő növendékei, szombaton délután vizsgáltak a közönség előtt. A közönség nagyjából rokonokból és ismerősökből állott, akik legnagyobb meglepetésünkre szigorúan bíráltak, mint az „idegenek” szoktak. Néhány rettegett kritikust is láttunk a nézőtéren, ezek viszont feltűnő és szokatlan jóindulattal figyelték a szárnypróbálgatásokat.

A gyerekek — egyik-másik közülük tán már egy-két év múlva a közönség dédelgetett kedvence lesz! — megérdemlik a jóindulatot, de —

kibírják a szigorú kritikát is.

Nem ujság, hogy Rákosi Szidi iskolájából kerültek ki legnépszerűbb művészeink, örömmel látjuk, hogy az idei „anyag” igazán elsőrangú és sokatígérő.

Elsőbb az operett-növendékek mutatkoztak be; két magyar darab, a „Leányvásár” és „Mágnás Miska” egy-egy felvonását játszották. A férfifőszerepekben (Tom és Baracs) László Andort láttuk. Fess, elegáns, jómozgású fiatalember, szépen énekel és ügyesen táncol; az Isten is operettbonvivánnak teremtette, még pedig jókedvében. Ha így fejlődik tovább, tanulmányai végeztével hihetőleg a Király Színház starjai közé fog tartozni. Mellette Arányi Manci, Willám Vily, Novotny Miklós, Fehér Ibolya, Papp Laci és legkülönösebben Aczél Ada (Marcsa) tűntek fel; utóbbi hivatottnak látszik Zsazsa örökére.

Az operettisták után Diettrichné P. Julia tanítványai debütáltak. Csiky Gergely örökifju „Nagymamá”-jának egy felvonásával. Korányi Mária, Vaszary János, Szabó Mária, Aczél Ada és Barok Konrád (Örkényi bárója valósággal kabinetalakítás volt) igazolták be, hogy nem hiába dolgozott velük mesternőjük; büszke lehet a neveltjeire.

Stoll Károly és Békéssy karnagy a másik két tanár derekas munkát végzett. (Zé.)

— Jó napot Döme! Honnan?

— A Nemzeti Színházban voltam hangversenyen.

— A Nemzetiben?

— Igen. Hát azt nem is tudja a szerkesztő ur, hogy a Nemzetiben most esténként hangverseny van. A nagyszerű Mikszáth-darabban ugyanis a drága Bajor Gizi a színpalak mögött énekel. És amíg a közönség a nézőtérrel gyönyörködik a „rabmadár” kedves dalában, benn a színpalak mögött összegyűlnek a Nemzeti művészei és hallgatják a dalt. Szegény Gizinek pedig nehéz most dalolni, mert a Nemzetiben olyan ietlenetes hideg van, mint Kamcsatkában. Meg is jegyezte Hevesi Sándor:

— A mi művészeink forró estét szereznek a közönségnek, de vajjon ki szerez nekünk legalább egy kis meleget.

— Mi ujság a másik állami színházban, az Operaházban.

— Ott is nagy ujság van. Az Operaház vezetősége belátta, hogy kevés énekessel nehéz boldogulni és már megkezdte a visszaszerződtetéseket. Gábor József volt az első, aki visszakérült az operához.

— Mi van a kedves Kőváryval? Már napok óta nem láttam az Apollóban?

— Kőváry elment az Apollótól, ahol annyi szép sikert aratott.

Őszig nem is lép fel sehol, őszkor aztán elszerződik egy kabaréhoz, de még nem áruljuk el, hogy hová. Szemere a rendező szintén elment az Apollóból és Buday Dénes, a nagyszerű muzsikuskis is követte őket.

— Mondja Döme, miféle párbajról beszélnek most művészkörökben?

— Párbaj ugyan nem volt, de majdnem lett. Az ügy pedig a következő. A Revü Színház egyik nagyon bájos és népszerű primadonnája a multkoriban a Váci-utcai korzón találkozott egy régi tisztelőjével, aki egyébként jónevű hirlapíró. A hirlapíró egy gróffal sétált, aki valami megjegyzést tett a mű-

Vécsei Ottó

Papp R. felv.
Dr. László énekiskola tehetséges növendéke

vésznőre. Ebből aztán lovagias ügy lett, de a haragosok szerencséire a párbaj előtt kibékültek a vivóteremben.

— No hálaistennek. Így aztán nincs baj.

— Nincs semmi. De ujság sincs több. Isten vele. Szaladok még valamit megtudni a jövő hétre.

A régi Néopera gárdájából való Lőránd Lajos, az ismert baritonista. A világháború őt is elvitte a színpadról, öt évig nem látta a publikum. A Városi Színház igazgatósága most újból tagjai sorába szerződtette Lőrándot. A Traviatában szerepel és neki osztották ki az ugyancsak műsorra vett Faust gyönyörű szerepét, Valentint.

Szenzáció lesz a KOMÉDIA karácsonyi Szininövendék

albuma

Temérdek fénykép, kedves intimítások, érdekesítő leírások a fiatal művészvilágról és a mai nagy művészek ifjúságáról albumszerű értékes kiadásban. :: Valóságos kis könyv lesz a

KOMÉDIA Szininövendék

albuma

amit mindenkinek meg kell venni, aki érdeklődik a művészet iránt.

1. Előljáró beszéd

Számban a luxor ize, a hat krajcáros finom luxoré, mellemben meghatott, merengő, furcsa érzések sóhajtoznak, míg leírom a címet: Boldog bohém Budapest. Hol van mind e csendes kis öröm, melyre gondolok s mikor jön el újra az idejük?

Pedig nem a régi kedélyes Pestre emlékszem vissza most, a német fiakkeresek, külföldi démonkák neki-lendülő városára, csak a háboru előtti Budapest bohémiájának életére, mely mindannyiunk szeme előtt élt, zajlott s melyben valamennyiünknek volt kurtább-tágabb szerepköre. A boldog Budapestre, hol tíz forint elég volt vendéglőre, színházra, téli-kerti belépőre, konflisra, szerelemre: egy egész napi boldogságra. Arra az időre, midőn hatalmas, csillogó, új kávéház volt csak a gyönyörű magyar főváros, a sok lány, édes tejszin, amit a kávéra csapott a tüzi-legény, puha szivü érzelmességre tette hajlamossá a pestieket, tervek, vágyak és főpincérhitelre vásárolt havanna szivarok füstje keveredett

a speciális pesti levegőben, tíz forintos havi részletre szállították a divatfiak eleganciáját, tíz fillér borra-valóért az egész világot asztalra tette képekben és szövegben az újságos fiu, kiről Molnár Ferenc írt krónikát a vasárnapi Pesti Hirlapba, Miklós Andor friss lapját négy fillérért árulta a rikkancs, a kezdő írók és hirlapírók öt koronáért ittak Törleyt Keletiék Casinójában, hol a hölgyek a parkettáncosokon kívül csak a sajtó képviselőit kísérték haza gyalogszerrel; krajcáros alsós járta a kerületi klubbokban, a havi 300 korona fizetéssel javadalmazott bank-ifju nagyszerű partinak számított, a gimnazisták még mindig Márkus Emma bágyadó szőkeségén buktak el félévben s a sziniiskolák növendékei nagy szerepekről álmodtak s végtelen tiszta szerelemről, egy kövér bácsi ezresei helyett. Ó, a béke utolsó pár esztendeje!

Mi minden történt e néhány év alatt. A kis színházboltok virágzó nagy üzemekké fejlődtek, a Newyork

karzatának írócskái bevonultak a redakciókba, a köztudatba, arriváltak, amint egymás között szokták mondani, a lipótköruti kis színővendék dédelgetett primadonna, Ilonka kisasszony, ki az Alsóerdősorból került a pezsgőkertbe, háziasszonyi kényekkel tüntet ötszobás saját garçon lakásában, saját háza első emeletén, az akkori szeparépincér saját lokáljában dirigál, a nem régen aktuális neveket jótékony feledés borítja s az ifju titánok sze-

lid családapákká enyhültek, legfőbb gondjuk a tüzelő, az Uránia gyermektej, esetleg a tőzsde kurzusai.

A nincstelen idők változatos bohémélete a múlté immár egészen, az új generáció hatosok helyett kék százkoronásokat kér kölcsön a klubban, vége van a szép időknék, mikor a pesti művész megengedhetette magának a luxust, hogy bohém módra nyomorogjon. A tiszta gallér és vasalt nadrág polgárjogot nyert,

sőt nélkülözhetetlen kelléke a karriérnek.

De azért a szerkesztő ur, a szinpadi szerző és a szinművész ur három vagy négyszobás polgári jó móddal butorozott lakásának íróasztala mellett, ha boldog akar lenni egy pillanatra, hunyt szemmel vizsgálja magát a zivataros kezdet idejébe, a kifizetetlen szabószámlák, a kalandos kiruccanások, gyorsan muló szerelmek korszakába s míg merengve gondol kora ifjúsága zimankóira, könnycsepp bukkan elő szemhéja megől, melléből mint röpke pillangó, lenge sóhaj száll el s önkéntelen, magafeledkezetten dudolja a régi slágert:

— Ó mily bohó valékl!

Bizony bohó szívűek voltunk e bohó esztendőekben. Panaszkodtunk, siránkoztunk, milyen rosszul folynak a dolgok, nem maradhat így tovább, történnie kell végre valaminek. S

Egyes könyveket, valamint egész könyvtárakat legmagasabb áron vásárol

ELEK IMRE könyvesboltja
BUDAPEST, V., VÁCZI-KÖRUT 42. SZ.

közben míg átkoztuk sorsunkat, szépen gömbölyödtünk, bécsiszeletet vacsoráztunk és konflison mentünk hölgyeinkkel a pesti éjszaka ezer ragyogó kis öröme után, csirkelevest reggeliztünk hajnalban a borozóban, vagy a kávéházban, hol a tout pesti éjszaka adott találkozót. És utolsó előtti számként meghallgattuk az öreg utcai énekest, tapsoltunk a kávéházi bűvésznek s randevut beszélünk meg egy táncosnővel a lakásunkra, vagy barátunkkal a gőzfürdőben. Sokat ittunk, sokat szerettünk, még többet diskuráltunk, regények születtek az Abbazia sarokasztala mellett, szereposztásról tanakodtunk a király-utcai kis művészkorcsmában, Trenknél hajnalig ramslizott a vendéglős, a hirlapíró vendégekkel, Krudy és Pauliny a Balaton főpincérével versenyeztek, ki tud több spriccert inni, Zerkovitz és Grósz Alfréd zenéit gyurta a Bohém-tanya zongorása, a Meteor kávéházban sipistákkal vetélkedtek a nők szívéért a feketeinges író-apostol gárdistái, az éjszakának több rajongója volt talán még, mint Zsázának és Petráss Saroltának együttesen, élni sokkal könnyebb volt, mint éhenhalni s egy szép vers a Nyugatban jelentett legalább is annyit, mint ma a legforróbb kasszasiker.

Boldog volt a bohém Budapest. Még a peches ember is boldog volt,

hogy boldogtalan lehet és áhítatosan tömjénezte, babusgatta könnyű bánatát. A mosoly s a könny elválaszthatatlan barátok voltak Pesten, alig lehetett megkülönböztetni őket, mint a Vigszinház két Faludiját...

Erről a boldog bohém Budapestről irok most majd néhány héten, ha megengedik.

*Külön
vélemény...*

E rovatban szívesen adunk helyet olvasóink különvéleményének.

A hideg Sik. Meglepve olvassuk a Nap Százszorszepről írt kritikájában:

„Sik Rezső a herceg szerepében hidegen előkelő, ami el is várható egy hercegi papától.”

Ezzel szemben megállapítjuk, hogy Sik Rezső a Százszorszepliben bizony nem olyan hidegen előkelő, amint ezt a Nap várta volna tőle, már csak azért sem, mert a darabban — nem játszik.

Gellért Zsigmond kávéháza

(ezelőtt Berger)

Budapest, VII., Erzsébet-körút 58. Király-u. sarok

Változatos meleg vacsora

SZININÖVENDÉKEK

ahol lefényképtetik magukat a KOMÉDIA karácsonyi délelőttönként PAPP REZSŐ műtermében (Izabella-tér 5.) találkozni, ahol lefényképtetik magukat a KOMÉDIA karácsonyi színinövendék albuma számára

Rózsahegyi Kálmán

*Csendes Hortobágyon csalfa nyári napfény
Játékos jókedvvel játszik a homokkal.
Rézsut állít nyáját, tornyot fejtetőre,
Vig csárdást rop csonka csárdai romokkal.*

*Kint a kékpettyes, nagy, sárga buzatengert
Felborzolja, aztán megfésüli szellő.
Halk szépleány bujkál a kövér kalász közt,
Letarolt tisztáson sütkérez a sellő.*

*Kong a harang busan, mintha bus magyar sors
Lelke sirna benne ezeréves könnyel.
Dél van, a legények süveget emelnek,
Minden szemet fénnel szóltan ima önt el.*

*Réten a kolomp cseng, ebédez a pásztor,
Tarisznyája mellett fűzfa furulyája.
Haja fürtjét langyos fuvallat zilálja,
Tán a szeretője küld sóhajt utána.*

*Benn a falu hallgat, minden kis vityilló
Ablaka tele van ezerszin virággal.
Egyik-másik csürben kikapós menyecske
Tán most csókolózik egy komisz diákkal.*

*Kakas kukorékol, malac sivit ólban,
Muskátlit nevetgél friss-zöld pázsitpárnán,
Illatlehellete arcomba csap lágyan . . .
. . . Szinpad deszkáin jár Rózsahegyi Kálmán.*

Bródy László

Dohnányi

hetedik hangversenye

Dohnányi Ernő legutolsó (hetedik) zongorahangversenyén, műsorának különleges összeállításával és az egyes piecek értelmezésének utánozhatatlan stílusával tűnt ki. Dohnányi körülbelül elérkezett az értelmezés csúcspontjára: sem a komponistát, sem Dohnányit nem adja többé, csupán a zenét. Műsora szélső századokat fogott ismét össze: Mozart, Chopin, Brahms és Dohnányi a szerzői az egyes számoknak. Brahms hatalmas F-moll (Op. 5.) szonátája felséges tárgyilagossággal és zenekari hatásokkal ragadtatott el. Mozart Op. 17. szonátájából az andante és allegro egy-egy csipkés fátyol hatását tették és Chopin legnépszerűbb darabjaival már extatikus állapotba hozta a telt házat. Mesterien felépített saját művével, egy passacaglia-val kezdte meg műsorát, amely abszolút műélvezetet nyújtott. (b. f.)

A Nemzeti Színház december ötödikén mutatja be Herczegh Ferenc *Fekete lovasát*, amit hatodikán és hetedikén megismételnek. December tizenkettedikén *Elektra*, tizenkilencedikén pedig a *Peleskei nótárius* kerül felújításra, amit a *Vihar*, *Bábjáték* és *Liliomfi* reprize követ.

Jellemző. Egy aréna-uti kis mozgó előtt a következő hirdetés volt olvasható:

A műsor mai szenzációja és alatta egy külön plakát:
a mozi fűtve van.

Mit hozzon a Mikulás?

(Saját tudósítónktól)

Tegnap az Oktogonon találkoztam a Mikulással. Négyszáz esztendő s már szegény és amióta három korona lett a borotválás díja, nem szépitgeti arcát, hát bizony nagyon bozontos volt. Szomorú szemeivel sóvárgón tekintett a ragyogó kirakatokban kitett gyönyörű dolgok áráira, amelyeket kis, fehér táblán ki kell tenni bizonyos rendelet miatt, amelyek viszont az árakat nem szabályozzák. Hát mondom, ment-ment, mendegélt az ütött-kopott és gyanutlan Mikulás, amikor elébe topantam.

— Nami ujság, öcsém? — kérdeztem bátran. — Lesz-e jó üzlet az idén?

— Hát lesz? — ellenkérdezett ő, a békebeli Mikulásoktól meg nem szokott rezignált kedéllyel. — Hát lesz? Ebben a nagy drágaságban? Magamnak sincs — mondta és beinvitált az Abbazia kávéházba.

— Jöjjön be — mondta szívesen — talán meg tudunk alkudni.

??

— No-no. Van egy deka szaharinom, ha esetleg ezt átvenné, de persze kétkben.

Megmondtam az öregnek, hogy elsősorban

nem vagyok kereskedő, másodsorban csak vagonszámra veszek, harmadsorban meg amugy sem veszek. Hanem ha épen nagyon akar valami szívességet tenni, mondja el nekem, hogy mit kértek az idén Mikulásra a pesti színészek, meg színésznők, mert engem csak az érdekelésebbőllegalább irhatok egy kis cikket, mert a tavalyit beszolgáltatam májusban a szellemi termékekhez.

— Elmondom apám — mondta a kedves pesti Mikulás négyszáz esztendejével és à la Keszler bácsi szakállával — elmondom apuka, ha ad egy szivart, egy icipici Regalistaszt, vagy Medeát.

All right! — szoltam, amire elkezdett beszélni.

— Az idén rengeteg bajom van. Olyasmit kér mindenki, amit nem tudok teljesíteni. Ha egy kocsi kiflit kérnek — adok, ha egy jó operettet kérnek — esetleg adok, ha ügyes kezeket kérnek az Opera vezetésére — talán adok, ha azt kérik, hogy az állam fűtessen be a Nemzetibe, talán megteszem, de hát például olyat kérni, mint a Beöthy... Hát hogy tegyem én azt meg?

— A Beöthy?

— Igen. Tudja mit kért? Nem kevesebbet, mint hogy Buttykay írjon egy operettet az ő színházának és abban Kosáry meg Király játszák a főszerepeket és a nézőtérén Lábass meg Rátkai vastapsot küldjenek feléjük.

Rátkai azt kérte, hogy sokáig ne legyen konkurrens az országban.

Lábass csatlakozott ehhez.

Törzs Jenő az 1920. esztendő egyik napjára szabadnapot kért.

Miller pedig — régi vicc — korona helyett dollárban a gázsit.

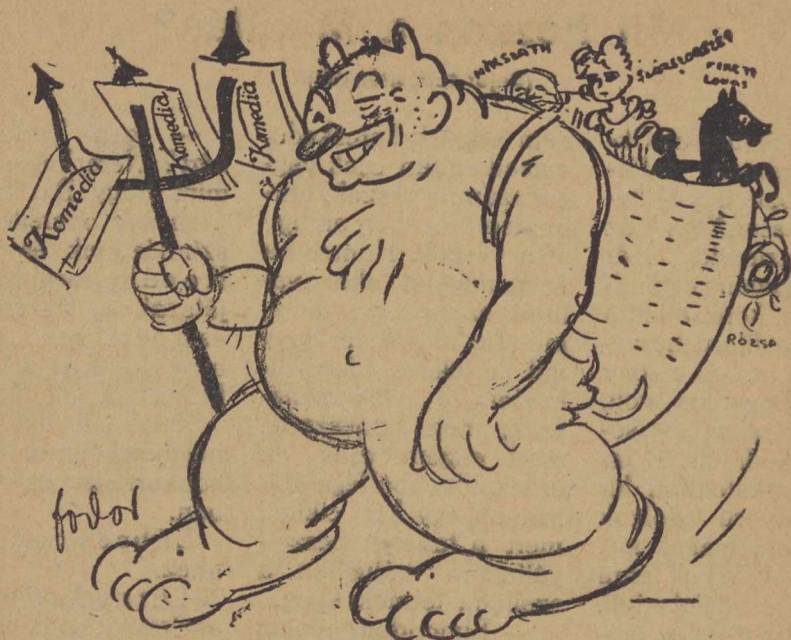
Magaziner nem bánná, ha Péchy még egy évig távol maradna.

Tompa azért fohászkodik, hogy ez év decemberében ne legyen 22-ike.

Galletta minél messzebbre szeretné kitolni ezt a 22-ikét, mert addig pihenhet, aztán a Revüben játszik.

Egy operaháziven-dég arra áhitozott, hogy néhány órán át ne legyen szerepváltás az Operában,

Zerkovitz és Faludi, Faragóval együtt — mintha csak összebeszéltek volna — azt kérték, hogy június 25-ikén süssön a nap, mert ekkor ünnepli a

Százszorszép két-századik előadását.

Az operaházi segédszemélyzet kisebb fizetésért esdekel, mert a mait nem tudják hová tenni. Ugyanigy nyilatkoztak a Király-Színház kardalosai is.

Rózsahegy Kálman egy kis cselédkét kért, havi száz korona fizetéssel, mert már hetek óta nincs neki.

Király Ernő ez évben ellopott télikabátjait — számszerint ötöt — kéri vissza.

Viszont Cseh Iván az Intimből nem bánná, ha a kabaré nagyrabecsült tolvajai elvinnék az ő otffelejtett két méllényét, amelynek ő nem tudja úgy sem hasznát venni, de amelyek a multkori betörésnél ellopott kabáthoz és nadrághoz gavallérosan illelenek.

Huszar Pufi arra kérte a Mikulást, hogy hizni szeretne.

Barna Izsó nem bánná, ha az idén sok opererettet szereznének

a zeneszerzők, mert hogy az neki jó.

Drasche Lázár Alfréd azt szeretné, ha Rostand Sasfőkjának előadásával várni kellene a Magyarban a Tűzpróba rendkívüli sikerei miatt.

A külföldi zeneszerzők nem vennék zokon, ha motívumaikat Pesten kihagynák a játékból.

És így tovább. Mindenki kért valamit. Én is. Néhány új színházi lapot.

Kardos István

KONJUNKTURA

Nagy Endre szereplése miatt így formálták át a Télkert címét a plakátokon először:

NAGY ENDRE SZÍNHÁZA (TÉLIKERT)

Most így néz ki ugyanez a plakát:

TÉLIKERT (NAGY ENDRE SZÍNHÁZA)

Hevesi a jó rendező

(Kritika egy kritikáról)

Egyik hetilapban az elmúlt héten hosszabb cikk jelent meg „Hevesi Sándor, a Nemzeti Színház foltozó szabója” címen, amelynek írója kritika tárgyává teszi Hevesi dramatizáló működését.

Mi elismerjük minden irodalmi kritika jogosságát, nem mehetünk el azonban szó nélkül az olyan „kritika” mellett, amelyben a következő mondatok diszlenek:

„Bölcsője egy rendezőpályaúdvár közelében ringott s bár rendezetlen vallási viszonyok közt látta meg a napvilágot, ezzel szemben anyagi viszonyai rendezettek voltak. Már kora ifjúságában, mikor mások még a szerelmet csak titkon érző lélekkel sejtik óhajtvá, ő már rendez-vous-ka rendezett. Később mint bálrendező tűnt ki, — folytatja a cikk — majd pedig egy elhatározó lépéssel eddig még egyedül rendezetlen felekezetét is rendezte.”

Ez bizony nagyon silány „kritika”, cikkíró ur és komolyan csodálkozunk, hogy az ön nagyszerű szerkesztője helyet adott ennek a cikknek, amely még akkor sem állhatja meg helyét, ha szenzációnak készült.

Nyomatékosan hangsúlyozzuk, hogy nem akarunk most — és legkevésbé e cikk kapcsán — polémiába bocsátkozni Hevesi kvalitásait illetőleg. Tisztára csak annyit akarunk megjegyezni, hogy egy emberről, aki az életén keresztül egyebet sem tesz, mint dolgozik, sokszor mások helyett is, egy emberről, aki legjobb

tudása szerint megtesz mindent annak érdekében, hogy tényleg nemzeti és európai kulturélet izmosodjék nálunk, erről az emberről nem lehet ilyen hangú kritikákat írni a nyilvánosság számára.

Minden munkának megvan a létjogosultsága, ennél fogva a munka elvégzője joggal követelhet megbecsülést magának, amíg nincs, aki ugyanazt a munkát jobban elvégzi. Ez a munka azután objektív szempontból lehet sikerült vagy kevésbé sikerült, de ezt csak a tárgyilagos és elfogulatlan kritika döntheti el, nem pedig a cinikus és izléstelen személykedés.

Az említett cikkíró ur pedig sokkal több elismerésre tarthat számot, ha békén hagyja Hevesit, mert az ő munkájára igazán szükség van, sokkal nagyobb szükség, mintsem hogy néhány szenzációra éhes olvasó botrányétvágya kielégüljön abból. Hagyja csak dolgozni Hevesit és örüljön, hogy van ilyen emberünk, mert a cikkíró ur — izléséről ítélve — aligha helyettesíthetné a Nemzeti Színház elismert, nagyszerű és fáradhatatlan munkását, Hevesi Sándort.

K. I.

IRÓGÉPEK, IRODABUTOROK
ECKSTEIN GYULA, IV., Párisi-utca 1. I. em. Telefon 126 06.

Selyemharisnyát

is javít

TERÉZVÁROSI HARISNYAJAVITÓ

Király-utca 80. (a Király Színházzal szemben)

A Nagydíófa- és Király-utca sarkán van egy kis kávéházacska. Ablakai tele vannak ragasztva óriási plakátokkal, amelyek azzal ijesztgetik a gyanutlan járókelőket, hogy a Folies komique (nem tévesztendő össze a hasonló című párisi mulatóhellyel) elsőrendű jargon társulata előadásokat tart naponta este héttől köz-kívánatra záróráig. Előadásra kerül a Nászéjszaka című egyfelvonásos vígjáték és számtalan magán-szám: Klug S., Blum I., Hegyi M., Rózsa L. felléptével.

Háromnegyed hét óra felé már lassan benépesül a kávéház, a leg-érdekesebb és legtarkább közönség tölti meg a kis helyiséget. Fejkendős batyus asszonyok, szabóinasok, kártyások, cigánybögösök és viharedzett kávéházi törzsvendégek abbahagyják eddigi foglalkozásukat, avagy szórazásukat és színházi közönséggé alakulnak át.

A kávéház egyik sarkában öreg, kopott zongora áll, rajta keresztben

egy csomó hosszú deszka összezögzelve, ez a színpad. A mellette levő sarkot függöny takarja el, ez valószínűleg az öltöző. Klug ur, aki egyszemélyben tulajdonosa, felszolgáló és fizetőpincére a kávéháznak és igazgatója, hősszerelmese, bonvivántja és sugója a társaságnak, cserkészni kezd az asztalok között, hogy elegendő számú publikum gyűlt-e egybe? A szemle úgy látszik kielé-

gitő eredménnyel járt, mert a fentebb elsorolt foglalkozásokkal bíró ur intésére kialudnak a villanylámpák, csak a „színpad” felett ég egy körte — egy öreg zongorista és hozzá még egy életunt hegedűs muzsikálni kezd nagy keservesen — megkezdődik az előadás.

A meglehetősen magas színpadra egy kövér kifestett arcú urhölgy igyekszik feljutni, de terjedelmes külseje miatt sehogyan sem sikerül neki. Vagy hármán tolják és húzzák, míg nagy nehezen felkapaszkodik a világot jelentő deszkákra.

— A Fáni! . . . Halljuk a Fáni!
— üvölti kórusban a közönség. A közkedvelt művésznő biztosan a népszerű primadonna lehet, mert bájos mosollyal hajlong jobbra-balra és hirtelen belekezd egy Solti-kupléba. Amilyen kövér, olyan hamis a hangja, de a hálás publikum nagy tapssal fogadja a műélvezetet.

Közben a pincér felhordja a jargon-
feketéket. Nagy vizes pohár félig megtöltve valami zagyva szürkés-
piszkos folyadékkal — kitűnő ellen-
méregnek látszik az előadás ellen, amely közben zavartalanul folyik tovább. Mindenféle furcsa külsejű alakok kapaszkodnak fel a desz-

Az asztalok körül egyszerre csak megjelenik egy magas, kövér hölgy, jegyfűzet van a kezében, a másikban pénzesztáska. Odajön az asztalhoz és ránszegezi harciasan a táskát:

— Első hely tiz korona!!

Kérdésünkre kiderült, hogy a gyenge szórakozás első helyen, értve ezalatt az előtérben levő asztalokat, tiz koronába, míg második, azaz álló helyen öt koronába kerül, amely összeget a vendégek sorra kifizettek, eszükbe sem jutott drágállani. A mi részünkről ez már több volt a soknál . . . inkább nem szórakozunk, de tiz koronát nem adunk érte.

— Pincér! Fizetni! . . . Két fekete!

kákra, urak, hölgyek, szedett-vedett ruhákban, centiméter vastagságu festékekkel arcukon és adnak elő darabokat, jeleneteket és dalokat minden kényszerítő ok nélkül. A színpad természetesen sekszpiri alapon megy, diszletet a nézőknek kell a darabhoz hozzáképzelni. A kőkor-szaktól származó, vagy talán még annál régebbi viccek képezik a társulat műsorát és mindez a világ legfurcsább és legérthetetlenebb zagyva nyelvén, a jargonon, azaz zsargonban, amelyet csak a kávéház beavatott törzsvendégei értenek meg és honorálják zajos tapsokkal.

— Parancsol krém'alálassan? —
perdült oda a fizetőpincér egy kártyaparti mellől, ahol a jargon előadás ellenére is buzgón kibicelt. — Mi volt a játékban? Két fekete kontrakasszával, azaz pardon, konyakkal, tizenkét poen, azaz korona, egy krón borralaló a talonban marad — és azzal félretolta a „talont” és sietett vissza a kártyához.

Már az ajtóhoz értünk, amikor a színpadon egy öreg rezesarcu nő a zongora és a hegedű pokoli nyivákolása mellett minden átmenet nélkül hirtelen énekelni kezdett:

— Ne hagyjál el... gyere vissza...

Sebesen feltéptük az ajtót és egyetlen ugrással otthagytuk a „Foliesz komique” jeles társulatát a Nagydiófa-utcából.

K. Z.

Színház és vidéke

Szaktudományos tájleirat

II.

A színház negyedik és úgy a direktor, mint a közönség szempontjából legkevésbé fontos alkatrésze: a színpad. A színpadot egyes elemek kin-padnak is szokták szöviccenteni, ami annál furcsább, mert a színészek vannak rajta és mégis a nézők szenvednek az alatt. Itt különben állunk meg egy pillanatra. A néző a legkülönösebb Istentemténye a földnek. Bemegy a színházba és nem elég, hogy végigszenvedi a darabot, hanem még beléptidíjat is fizet a szenvedésért. E szenvedést különben műélvezetnek is hívják, ami valóban helyes, mert ez élvezet tényleg csak mű, hisz valódi igazán nem lehet!

Hogy a közönség tulajdonképpen miért jár színházba, az egy szerföltt nehezen érthető pathologikus tünet és az orvostudomány mai fejlődési fokán egyelőre még a legkiválóbb elmegyógyászok sem tudnák megmagyarázni. Heves viták folynak efelett, persze eldöntetlenül. Egyes tudósok szerint, akik a konzervatívabb álláspontot képviselik, a publikum csak azért jár színházba, hogy elkésve érkezhessék. Hogy azután miért érkezik elkésve, az véleményük szerint egészen individuális, a Schwarcné azért jön későn, hogy a Koltayné okvetlen észrevegye, hogy Pitiáner Egonné három sorral hátrább ül, mint ő. Koltayné ezzel szemben azért jön a második felvonás közepénél, hogy ezt igenis ne kelljen

észrevennie, míg Pitiánerné azért jön az ötödik felvonás elején, hogy ne higgyék, hogy ő az utolsó krajcárig „le akarja nézni!” a II. rendű zsöllye árát. (A II. rendű zsöllye ára különben ezidőszert oly magas, hogy azt lenézni Pitiánernének még a kakasüllőről se sikerülne.)

A második vonzóerő: a toalették. Itt már nem tudom melyik a fontosabb szempont. A Schwarcnének saját ruhája-e, amit mutogat, hogy a Koltayné pukkadjon, a Koltayné ruhája-e, amin a Schwarcné pukkad, avagy leginkább a Pitiánerné duzzadó zöld selyem remekmű, amit közösen lemosolyognak!?

A függöny felmegy, a nők a primadonna ruháját nézik, a férfiak a ruhától független részeit, a kritikus a kóristalányokat, a kóristalányok a primadonna barátját, a primadonna barátja az ellenprimadonnát, az ellenprimadonna a sugót, a sugó a sugókönyvet, de ki nézi a színpadot!?

A színpadon közben valami darabot is játszanak, ami elvégre a legkevésbé fontos mellékkörülmény. Ebben a darabban azután énekelnek, táncolnak, csókolóznak, vagy

Színházi vacsorákra kiválóan alkalmasak

Fleischmann, Polacsek

elismert különleges felvágott és vírstli gyártmányai. (Gyár: VII., Holló-utca 11.)

meghalnak egyesek, ami egész jelentéktelen és a nézőket majdnem olyan hidegen hagyja, mint a szereplő színészeket. Az egész darab mindössze két embert érdekel, a szerzőt, aki a darabot írta és a tűzoltót, aki vigyáz, hogy a darab mielőbb véget érjen, mert unalmas az inspekcio.

A színpadi szerző az állatvilág egyik legalacsonyabbrendű, de feltétlenül érdekes fajához tartozik, — róla legközelebb.

Mihály István

Jubilál a Csókbakter

Stolz Róbert Budapesten

Stolz Róbert, Bécs kedvence, az osztrák Zerkovitz. Dalaitól, kupléitól hangos a Ring, minden gramfon, verkli és suszterinas énekli, bőmböli, füttyüli és kornyikálja azokat...

Operetteket is ír, akárcsak Zerkovitz, nagy sikerük is van, akárcsak a Zerkovitz-féléknek. Pesten nem igen ismerték, néhány dolga került csak le hozzánk, így többek között a „Servus Du.” Ezt aztán felkapta az egész város, minden „jobb helyen” hallottuk. Első importált operettje a „Csókbakter,” a Revü Színház ezidei slágere, melynek a napokban volt az ötvenedik előadása.

Stolz leutazott Bécsből (manapság nem egészen egyszerű a dolog) s ledírigálta a jubiláris előadást. Utána gratulált Wertheimernek a díszletekhez, Bródynak a rendezéshez, Barna bácsinak a zenekarhoz, Balogh Böskének Jessyhez, Varga Irmának a tündérkirálynőhöz, Magaziner Erzsinek Nefelejtshez, Sugár Terinek Lady Havelockhoz, Tompának Ervinhez,

Simonyinak Jánoshoz, Horthy-nak Vizimanóhoz és Gallay-nak Lord Havelockhoz. No meg Kálmán titkárnak a plakátjaihoz.

Huszonnégy óráig tartott a „körgratulálás.” S ha már ittrekedt, mit tehetett egyebet, ledírigált még egy előadást, az ötvenegyediket.

tisztelt Mozi-Világ

című film hetilap, ha megkérdjük Önöktől, hogy a mi kedves mozisínészeink mióta diskurálnak a lepedőn, mert az Önök nagybecsű lapjának 47-ik száma így ír *Rajnayról*:

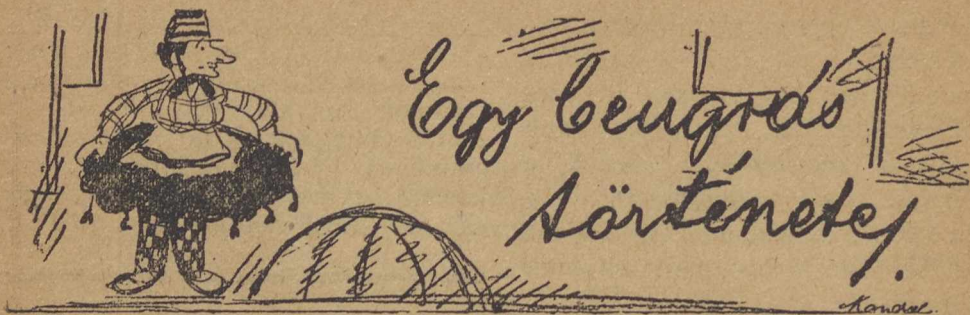
„Közvetlenebbül filmszínész nem szólhat a közönséghez, mint ő.”

Ez aztán vivmány!

Leopoldine Konstantin, a kiváló berlini színésznő, aki annak idején *Lengyel Menyhért* „Táncosnő” című darabjának címszerepében aratott óriási sikert, február elején hosszabb vendég szereplésre Bécsbe érkezik. Bécsben úgy látszik az idei szezon a vendég szereplések szezonja. Soha annyi idegen színész és színésznő nem járt ott, mint mostanában. Miller Vilmos a napokban lép fel három estén át a *Volksoperben*, a „Mesterdalnokok,” „Aida” és a „Zsidónő” előadásai során.

MELEGNÉ MANIKÜRSZALONJA JÓZSEF-KÖRUT 13.

Weszely Ily helyett Mály Gerő

Nagy művészeknél — különösen az ugynevezett „gyengébb nem”-hez tartozóknál nem szokatlan eset, hogy merő szeszélyből, pillanatnyi boszszuságból, egy kis indiszpozíció, vagy kisebb-nagyobb személyi élű differenciák miatt, rendszerint úgy este felé, pénztárnyitás után, hirtelen lemondják az előadást.

Hogy ilyenkor micsoda „muri” van a színháznál, azt nehéz lenne így, egy kapásra leirogatni. Legelőször is az történik, hogy a máskülönben csöndes, szelíd, finom modoru igazgató elkezd ordítani, de úgy ám, hogy a közönség, amely pont akkor kezd a hallban gyülekezni, azt hiszi, hogy lekéste az előadást, amennyiben odabent már a nagy drámai jelenetnél tartanak.

Azután az történik, hogy a rendező hirtelen megőrül és elkezd a színházban össze-vissza szaladgálni, látszólag minden ok és meggyőződés nélkül. Csak később, amikor az örült futásban apróbb megállókát tart, derül ki, hogy ennek a nagy rohanásnak mégis van valamelyes fundamentuma: A rendező „beugrót” keres, vagyis olyan elszánt valakit, aki a lemondott művész, vagy művésznő szerepét egy kicsit eljátszaná. Csak egy kicsit, nem nagyon. Éppen csak annyira, hogy az előadást, egy kicsit meg lehessen tartani. Csak egy kicsit, nem nagyon.

Az ilyen beugrás nem is olyan

egyszerű dolog, mint az ember gondolná, mert akárkit mégsem lehet egy „ilyen vas” szerepbe beugratni, miután ezek a szerepek legtöbbször testre vannak szabva, egyenesen az illető művész, vagy művésznő részére íródtak, szóval igen sok tekintetben személyhez kötöttek.

Tessék elképzelni például, micsoda cirkusz lenne abból, ha például Kőváry Gyulát a Gyárfás Dezső, Pufit az Ujváry Károly, vagy Virág Jenőt a Csontos Gyula szerepébe ugratnák be. Az se lenne utolsó dolog, ha Környei helyett egyszer Vencell énekelné a Tosca Mario Cavaradossiját, vagy megfordítva: Környei énekelné, mint beugratott beugró, a Votan basszuspartiját.

Egyszóval a hirtelen jött lemondások mindenkor rémes zavarok kutforrásai s ezt a luxus-t csak igen-igen „tребélyes” művészek, vagy művésznők engedhetik meg maguknak, de azok is csak nagyon jogerős, abszolút vis-majornak elfogadható megokolással.

Van az Apolló Kabarének egy bájos, fiatal művésznője: a kis Weszely Ily. Még kezdő, de bizonyos, hogy sokra fogja vinni, mert a tehetségén kívül az allűrjei is nagy művésznővé predesztinálják. Ma már ott tart, hogy egy órával a kezdet előtt az előadást is lemeri mondani,

ez pedig igen számottevő előhaldást jelent.

A héten, az előadás kezdete előtt egy órával levelet hoztak az Apolló Kabaré igazgatóságának. Kiss, a szigorú, de jólelkű direktor felbontja, elolvassa és megcsóválja a fejét.

— Hm, hm, szegény Weszely — mondja nagy részvétellel.

— Mi az, mi van? — érdeklődik Mály Gerő, a kabaré új rendezője.

— Olvasd.

És Mály olvassa:

„Kedves direktor ur!

Értesitem, hogy a mai előadásra a legjobb akaratom mellett sem jöhetek be, miután lakásomon eszméletlen állapotban fekszem.

Tisztelettel Weszely Ily.”

— Most mi lesz — firtatja Kiss — ki fog beugrani?

— Én — mondja Mály csendes közönnyel.

— Te? Megörültél?

— Igen, én ugrom be: Elhiszem a művésznőnek, hogy eszméletlen állapotban is tud levelezni.

Ez a lemondás és a vele kapcsolatos beugrás nagyobb katasztrófát nem idézett elő.

Galettta bucsuja. A

Városi Színház hálás közönsége igen meghatónan bucsuztatta el kedvenc művésztét vasárnap délután, akinek kivételes tehetségében olyan sok forró színházi estén gyönyörködtek eddig. Percekig tapsoltak és lelkesen hívták a függöny elé Galettát, akit az előadás után a színészbejárónál szokatlanul nagy tömeg várta őszinte ovációkkal, ami Galettának szemmel láthatóan igen jól esett. Galettát legközelebb a Revü Színházban láthatja viszont a közönség, december 22-ikén a Pünkösdi Rózsa főszerepében.

• Parfüm •

Begum d'Agira:

• AZ INDIAI FÜZ VIRÁG MERTÉKÉBŐL •

• ELVEDÁRÚJTÁS •

• Lengyel György és László •

• BROQUERIA •

• BUDAPEST •

• NAGYMÉZŐVITA-20 •

Mozart est. A Scala hangversenyiroda rendezésében folyt le a művészi értékben gazdag hangverseny. *B. Sándor* Erzsí és *Dohnányi* Ernő pusztá neve is attrakcióvá avatta e zenei eseményt, műsorát pedig annyi rendezési gonddal és finomsággal állították össze, hogy a műsor, a szereplők és főleg a produkciók egy nagyszerű harmonikus egészbe olvadtak össze. *Dohnányi* a zenekar szuverén ura, de amellett, hogy fölötte van, muzsikusként minden zenészének átadja. Karmester és zenészek konzseniális, megérzésekben alapuló együttműködésének örülhetünk ezen az estén. Az est énekes szólistája *B. Sándor* Erzsí, Mozart két excellens művével nyújtott bájos rokokó kantilénát. *Don Juan*-ból a „Levéláriát” énekelte a zenekar és az „Il re pastore” című idillt *Dienzl* Oszkár kíséretével. Itt a hegedűszólamot a kitűnő hangversenymester, *Danzinger* Antal játszotta s különösen a cadenza sonoros hangja megjátszásával jeleskedett.

*

Szerepváltozás. A Sasfiókban *Uray* Tivadar szerepét, Prokesch-t a múlt héten a Magyar Színház új talentumos tagja, *Sebestyén* Mihály, a marosvásárhelyi színház volt igazgatója vette át s játsza nagy sikerrel.

*

Caruso százötvenezer koronás fellepti díja. A *Komédia* bécsi tudósítója jelenti: *Weingartner*, a *Volksoper* igazgatója — mint beavatott körökben beszél — tárgyalásokat folytat a világhírű olasz tenoristával, *Carusoval*, hogy a *Volksoper* májusi ünnepi előadásai során néhány estén át fellépjen. Vajjon a vendég-Antal.

szereplés megtörténik-e, az még egyelőre kérdés, mert az olasz énekes esténként 20.000 lírát kér, ami a mostani árfolyamok mellett körülbelül 150.000 koronának felel meg.

*

A bécsi Operntheaterben nagy előkészületek folynak a legközelebbi bemutatóra. *Franz Schrecker* „*Die Gekennzeichneten*” című operája a legközelebbi újdonság, amelyet december közepén szándékoznak bemutatni.

*

Kukkantsherceg a címe a Városi Színház ezidei gyerekdarabjának, amelynek *Palásthy* Irén, *Sarkadi* Aladár és *Pázmán* Ferenc játsszák a főszerepeit. *Palásthy* Irén a címszerepét, Kukkantsherceget játsza Érdekes megemlíteni ezzel kapcsolatban, hogy első bemutatkozása alkalmával a Médiben az »ide kukkancs, oda kukkancs« dal refrénjével aratott a bájos *Palásthy* őszinte sikereket.

É rovatban készséggel adunk felvilágosítást olvasóinknak bármely színházi vonatkozású kérdésben. Kéziratokat és rajzokat nem adunk vissza.

Lili bárónő. 1. Péchy Erzsí Székelyhidán (Bihar m.) született. 2. Allami tisztviselő. 3. Meghalt. 4. 27. 5. VIII. Rákóczi-ut 51. V. 1. 6. Titok. New-York. Alaptalan hír. Továbbra is Magyarországon marad. Több Dán Norbert rajongó. Lásd „New-York” válaszunkat.

Komédia. 1. Szívesen válaszolunk minden színházi vonatkozású kérdésben. 2. Nagyon jó. 3. Kéziratát sajnálatunkra nem szolgáltatjuk vissza. 4. Esetleg. 5. Nem. 6. Igen. Révai. 1. Balogh Böske. 2. Magaziner Böske. Izlés. 1. Barokk, gót, renaissance. 2. dr. Sebestyén Károly dramaturgiáját ajánljuk. 3. Nem aktuális. 4. Roubal Vilmos. 5. Fleischer. 6. Nem. Kuruc. Szokolay Olivia.

Fehér Rózsa őszutólján

Nagy tömegjelenetek, mozgalmasan és érdekesen megrendezve, amik kiabálnak magukért a magyar filmgyártásban, dominálják a Fehér Rózsát dicsekedve, de a csendes, megfigyelhető, értékes jelenetek, amikben művészek remekelnek, játékkal és beszédes mimikával, hiányzanak teljesen vagy szerényen meghúzódhatnak egy csücskébe a filmnek.

A főszereplő Farkas Antónia egy földre szállott Vénus a filmen és ebben áll minden sikere, amit könnyedén arat szép szerepében. Nem támasztja a vérbeli játék szépségét, amikkel extázisba ragadhatná a nézőt. A főszereplők közül Demjén Mari, Bartos Gyula, Szőregyi Gyula, Rátkai Márton és Somogyi Nusi alakítanak igazán érzéssel és mimikával. Vajda László szcenáriuma alapján Korda Sándor rendezte a filmet, hat felvonásban, igen hossza nyújtva a cselekményt, amely a következő:

Bartos Gyula török képviselőként kártyázik társaival, mialatt lánya, Farkas Antónia, barátnőivel játszadozik szendén a mezőn. A bozótból egyszerre török férfiak rohannak ki, éppen annyian, ahány nő játszadozott, ölükbe ragadják a lányokat és szép rendben tovább futnak velük. Farkas Antónia a szultán háremébe kerül, ahol a szultán érintésére holtan rogy le. Rózsával telehintett ravatalán azonban felébred és csodálattal kérdezi meg Rátkait, a bolondot, hogy hol van. Erre Rátkai azt feleli valószínűen, hogy a Corvin műtermében a Zuglóban, mire megjelenik a felírás: Inkább hagyatott volna engem meghalni. Farkas Antónia ezután közömbösen, mintha minden reggel ravatáról ébredne fel, felkel és átmegy a szultánhoz, akinek érintésére újra halva rogy össze. Ezen azonban a szultána dü-

hösöködik fel és jégre teszi angolosan Farkas Antóniát és mérges rovarokat ereszt a testébe, ami nem látható a filmen és kidobhatja az utcára, ahol teljes épségben és szépségben és comme il faut felöltözve látható a torturák után, ahogy fekszik az utcán a filmfelvevőgépnek elrendezve. A kíváncsiskodó tömeg közül előlép erélyesen Szőregyi és görbe kardja hegyével egy kicsit megszurkálja incselkedve a halott Farkas Toncsi csupasz márvány képét, mire ez felébred újra és szomorúan két kasirozott könnycseppet ragaszt a szempillái alá, amit az operatőr gyorsan nagyítva felvesz a filmre.

Néhány méter film után Farkast 5000 aranyért a nyilvános árverésen megveszi Várkonyi, akinek első érintésére újra halva rogy össze az elárverezett, később azonban meggondolja magát, hogy ez már kezd unalmas lenni és felhagy a gyakori halálozással. Mikor boldogan haza akarnak indulni, megjön az apa is, feltalálja lányát, akit Várkonyinak ad feleségül. A boldogságnak azonban hamar vége szakad, mert Szőregyi rájuk ront, a lányt elcipelgeti, a férfit kasirozott láncra vereti, amin az apa megőrül. Szőregyi már éppen itélkezni akar Farkas Toncsin és Várkonyin, eddigi szereplésükért a filmen, mikor a bolond Rátkai rájuk gyújtja a börtöndiszkleteket. Mindenki fejvesztetten menekül, a rendező is, nagy tűzvész támad, a nagy zürzavarban pedig a „forradalmi párt”-ja a törököknek összegyűl és forradalmat csinál. Első néptörvényükkel a kezük közé került szultánát detronizálják és helyébe Farkas Antónia háremhölgyet léptetik elő a törvényes illetményekkel. Várkonyi forradalmi vezér lett, valami népbiztos féle. Mivel pedig az új szultána díszes állásával itt Pesten akar élni, feltalálja apját, aki erre látszólag

ujra visszanyeri az esztét. Ezt azonban kétségessé teszi, hogy lányát utközben hangulatosan direkt pocso-lyákban és patakokban vezeti haza-felé, most, amikor már kint van tulaj-donképpen a vízből.

Közben leverik a forradalmat és Várkonyi fejét, odahaza pedig Farkas Antónia már egy kis gyerekkel várja gyermekének apját. Amint az utolsó jelenetben látszik, meg is örül a hosszú várakozásban, ahogy a film végét várta türelmetlenül. (t. gy.)

Karácsonyi Szininövendék albu-munka a filmrovatban a filmszínészet fiatal kezdőivel fog foglalkozni.

Deésy moziiskolája. Deésy Alfréd, a Star filmgyár volt jónevű főrendezője, aki nem-régiben vált meg állásától, moziiskolát nyi-tott Kossuth Lajos-utca 13. szám alatt, ahol csakis olyan jótehetségű növendékek okta-tását vállalja, akik nála már sikerrel szere-peltek. Az iskola növendékeiből toborzódik majd annak a filmgyárnak gárdája, amely Deésy vezetésével, vagy közreműködésével fog a közeljövőben megalakulni.

Filmszínészek Lapja. A nemrég megalakult *Filmszínészügynökség* kiadásában ilyen címmel szaklap indul, amelynek szerkesztését *Lajta Andor* vállalta.

Új Jókai-film. A *Corvin* filmgyár Jókai-so-rozatát a *Lélekidomár* című nagyszerű regény scénáriumával fogja a közeljövőben folytatni. A *Lélekidomárt* *Vajda László* írta át filmre.

A *Phönix* filmgyár, amely a kommun alatt nem csinált filmeket, a téli idény alatt kívánja

önhibáján kívüli mulasztását pótolni. A mű-terembe kályhákat állítottak be, hogy a télen dolgozni lehessen.

Ivashiró. Heltai Jenőnek a *Magyarországban* folytatásokban megjelent »111« című regé-nye *Ivashiró* címmel a *Corvinnál* filmre kerül *Vajda László* átírásában. A főszerepeket *Farkas Antónia*, *Gách Lilla*, a *Vigszínház* új tagja, *Rajnai Gábor* és *Törzs Jenő* játsszák. A film még ezidén elkészül.

Filmbemutatók. Az *Atlantic* filmkölcsönző vállalat múlt héten tartotta első bemutatóját. A szakközönség elé került a *Járom* című szenzációs ötfelvonásos *Cines* film, utána a *Tenger leánya* című négyfelvonásos film. A bemutató fénypontját az *Önfeláldozó szerelem* képezte, egy csodaszép olasz filmdráma, amelynek főszerepét *Francesca Bertini* játszotta.

Ebben a rovatban készséggel válaszolunk minden film-vonatkozó kérdéskben. Kéziratot nem adunk vissza.

M. A. A filmművészeti évkönyv kiadóhiva-tala: *Stefánia-ut 23.* — **Kiváncsi.** 1. Új mozi-lapok lapzártáig még nem alakultak. 2. Mozi-szaklapok: *Mozivilág*, *Mozihét*, *Mozgófény-képhíradó*. 3. Közönséget informáló mozi-lapok: *Képes Mozivilág*, *Mozidélet*, *A Mozi*. — **Szerény.** 1. A filmszínészképző iskola töb-bet kell, hogy tanítson, mint a szinpadra elő-készítő iskola. 2. Jó moziszinész csak az le-het, aki tisztában van a szinpadi színészet elemeivel. 3. Technikával és optikával is kell foglalkoznia. — A többi levélre legközelebb válaszolunk.

Felelős szerkesztő:
KARDOS ISTVÁN.

Kiadótulajdonos:
KOMÉDIA LAPKIDÓVÁLLALAT
Igazgató: Elek Rezső

Segédszerkesztők:
BALOG SÁNDOR és SEBŐK SÁNDOR

Előfizetési ár:
Egy negyedévre — — — — — 36.— K
Egy félévre — — — — — 72.— K

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Teréz-körút 24-a szám

Metropolitan nyomdai műintézet és kiadóvállalat, Király-utca 106. szám. Telefon 143-62.

MEZEY TERI
a Dunaparti Színház tagja

Papp Rezső felv.

Komédia

KERÉNYI GABI és SZIKLAY JENŐ
Városi Színház — Százzorszép

Szabó felv.